

SỰ SỐNG LẠI CỦA KẺ CHẾT

Kinh Thánh: 1 Cô-rinh-tô 15:12–19

“12 Và, nếu giảng dạy rằng Đấng Christ đã từ kẻ chết sống lại, thì sao trong anh em có kẻ nói rằng những kẻ chết chẳng sống lại? 13 Nếu những kẻ không sống lại, thì Đấng Christ cũng đã chẳng sống lại nữa. 14 Lại nếu Đấng Christ đã chẳng sống lại, thì sự giảng dạy của chúng tôi ra luống công, và đức tin anh em cũng vô ích. 15 Lại nếu kẻ chết quả thật không sống lại, thì Đức Chúa Trời đã chẳng khiến Đấng Christ sống lại, mà chúng tôi đã làm chứng trái với Đức Chúa Trời rằng Ngài đã làm cho Đấng Christ sống lại, té ra chúng tôi làm chứng dối cho Đức Chúa Trời. 16 Vì nếu kẻ chết chẳng sống lại, thì Đấng Christ cũng đã chẳng sống lại nữa. 17 Và nếu Đấng Christ đã chẳng sống lại, thì đức tin anh em cũng vô ích, anh em còn ở trong tội lỗi mình. 18 Vậy, những kẻ ngủ trong Đấng Christ cũng phải hư mất đời đời. 19 Nếu chúng ta chỉ có sự trông cậy trong Đấng Christ về đời này mà thôi, thì trong cả mọi người, chúng ta là kẻ khôn nạn hơn hết. ”

Gợi ý bài học: Sau khi khẳng định rằng trọng tâm của Tin Lành là **sự chết và sự phục sinh của Chúa Giê-xu Christ**, sứ đồ Phao-lô bắt đầu trực tiếp giải quyết một vấn đề đang tồn tại trong Hội Thánh Cô-rinh-tô: **một số người phủ nhận sự sống lại của người chết**. Phao-lô đặt câu hỏi: "Và, nếu giảng dạy rằng Đấng Christ đã từ kẻ chết sống lại, thì sao trong anh em có kẻ nói rằng những kẻ chết chẳng sống lại?" (c.12) Quan điểm này chịu ảnh hưởng mạnh từ triết học Hy Lạp. Người Hy Lạp cho rằng Thân thể là xấu xa, tội lỗi. Linh hồn là tốt lành. Theo cách nghĩ ấy, cái chết là sự giải thoát linh hồn khỏi thân xác. Vì vậy, việc thân thể sống lại bị xem là điều không thể hoặc không đáng mong đợi. Chính tư tưởng này đã len lỏi vào Hội Thánh, khiến một số người phủ nhận sự phục sinh của thân thể.

Phao-lô dùng một lập luận rất chặt chẽ rằng Nếu không có sự sống lại của người chết thì Đấng Christ cũng không sống lại. Nếu Đấng Christ không sống lại thì sự giảng dạy của các sứ đồ trở nên vô ích. Đức tin của tín hữu cũng trở nên vô ích. Từ "**vô ích**" (κενός - *kenos*) có nghĩa là: trống rỗng, không có nội dung, không có giá trị. Điều đó có nghĩa là nếu Chúa không sống lại thì toàn bộ đức tin Cơ Đốc chỉ còn là một chiếc vỏ rỗng.

Phao lô đưa ra ba giả thuyết nếu Đấng Christ không sống lại

Thứ nhất: Các sứ đồ trở thành những nhân chứng giả về Đức Chúa Trời (c.15)

Suốt cuộc đời mình, các sứ đồ đã làm chứng rằng Đức Chúa Trời khiến Chúa Giê-xu sống lại. Nếu điều đó không có thật thì tất cả họ đều là những người nói dối về Đức Chúa Trời.

Thứ hai: Con người vẫn còn ở trong tội lỗi (c.17)

Phao-lô viết: "Và nếu Đấng Christ đã chẳng sống lại, thì đức tin anh em cũng vô ích, anh em còn ở trong tội lỗi mình." Sự phục sinh chính là bằng chứng Đức Chúa Trời

đã chấp nhận sự hy sinh của Chúa Giê-xu trên thập tự giá. Có thể ví sự phục sinh như "**biên nhận**" hay "**sự xác nhận**" rằng: "**Tội lỗi đã được tha. Quyền lực của sự chết đã bị đánh bại**". Nếu không có sự phục sinh thì công cuộc cứu chuộc chưa hoàn tất, và con người vẫn còn ở dưới án phạt của tội lỗi.

Thứ ba: Những người đã qua đời trong Chúa cũng mất hết hy vọng (c.18)

Nếu không có sự phục sinh thì tất cả những người đã qua đời với niềm hy vọng nơi Đấng Christ đều hư mất đời đời. Không còn sự sống đời đời. Không còn thiên đàng. Không còn hy vọng gặp lại Chúa.

Sau đó, Phao-lô kết luận bằng một câu nói rất mạnh mẽ: "Nếu chúng ta chỉ có sự trông cậy trong Đấng Christ về đời này mà thôi, thì trong cả mọi người, chúng ta là kẻ khốn nạn hơn hết." (c.19) Người Cơ Đốc sẵn sàng từ bỏ nhiều thú vui của thế gian, chịu khổ vì Tin Lành, thậm chí hy sinh cả mạng sống, vì họ tin vào sự phục sinh và sự sống đời đời. Nếu sự phục sinh không có thật thì tất cả những hy sinh ấy chỉ là vô nghĩa. Thành phố Cô-rinh-tô là một trung tâm thương mại giàu có của Đế quốc La Mã. Nhiều người xem sự giàu có, thành công và địa vị là dấu hiệu của phước hạnh. Họ dần biến đức tin thành một phương tiện để có cuộc sống tốt hơn ở hiện tại. Phao-lô nhấn mạnh rằng Tin Lành không phải nhằm giúp con người thành công hơn trong thế gian. Tin Lành đưa con người bước vào **sự sống mới**, bắt đầu từ hôm nay và được hoàn tất trong ngày phục sinh. Đó là hy vọng vượt khỏi giới hạn của đời sống hiện tại.

Kết luận: Sự phục sinh là nền tảng của toàn bộ đức tin Cơ Đốc. Nếu Chúa Giê-xu không sống lại thì sự giảng dạy của các sứ đồ là giả dối; đức tin trở nên trống rỗng; tội lỗi vẫn chưa được giải quyết; người chết không còn hy vọng; và người Cơ Đốc là những người đáng thương hơn hết. Nhưng vì Chúa Giê-xu **thật sự đã sống lại**, nên vấn đề tội lỗi đã được tha; sự chết đã bị đánh bại; đức tin của chúng ta có nền tảng vững chắc; và chúng ta có niềm hy vọng chắc chắn về sự sống đời đời. Vì vậy, người tin Chúa không sống theo những giá trị tạm thời của thế gian, nhưng hướng về ngày Chúa sẽ khiến chúng ta cũng được sống lại với Ngài. Chính niềm hy vọng phục sinh ấy giúp chúng ta trung tín, sẵn sàng chịu khổ và dâng đời sống mình cho Tin Lành, vì biết rằng mọi sự chúng ta làm trong Chúa đều không phải là vô ích.

Câu hỏi áp dụng bài học:

1. Nếu Đấng Christ không sống lại thì những hậu quả nào sẽ xảy ra đối với Tin Lành, đức tin của chúng ta và những người đã qua đời trong Chúa?
2. Sự phục sinh của Chúa Giê-xu là nền tảng của toàn bộ đức tin Cơ Đốc? Điều đó chứng minh điều gì về công việc cứu chuộc của Ngài trên thập tự giá?
3. Niềm tin vào sự phục sinh đang ảnh hưởng như thế nào đến cách bạn sống hôm nay? Khi đối diện với khó khăn, cám dỗ hoặc sự mất mát, bạn sẽ làm gì để sống với niềm hy vọng của người tin vào Chúa phục sinh?